

10 Izabela Zubko*

NEM IDŐRE

E világra születtem
Egy törött fűz világába
És szomorkodom

E világra születtem
A Bábel Tornya világába
És gügyögök

E világra születtem
Az üvegházak világába
És összementem

E világra születtem
A szegénység és bőség világába
Felkészületlenül

KÉTELKEDÉS AZ ÉJFÉL SZÍNÉBEN 11

Próbáltam megismerni a hangod
Titkait
Ahol a szavak mint virágok illatoztak
De megsebeztek

Egyszerre egyforma lett az éjjel és a nappal

Az égbolt másik fele
Épp olyan idegenné vált mint ez
Nem tudtam mire várok jobban
Terád
Vagy a hiányodra

MESSZESÉG

Közeledem az álmodhoz
Ahol a késői november májussá változik
És megdermed reszkető kezekben
Amik teljesen eltakarják
A csak a mi világunk horizontját

Beleveszek
Az alvó összesimulások táncába
És néma tekintetedbe

A várakozás semmibe merült
Fekete csendjébe

TÁVOZÁS

- 12 Vágyakozik utánad az ágy
A szék a tölgyfa íróasztal előtt
Az elmúlás-vonalon
A magányos papucs
Ami át akarja adni magát
Teneked
De már nem tudja megtenni azt
A napló túl korán kitépett lapján
Szigetként nyugvó szemüveg is
terád vár állandóan

VACSORA

Megfeledkeztél a borról
A vacsoráról az éj fekete világában
A lecsúszó kombiné susogása
Elűzte a sötétet
A tekintet átlépte a tiltott küszöböt
A nem záruló üvegből
Elillant az ösztön illata
Az evőeszközök elaludtak a tányérok mellett
Mozdulatlanságuk uralkodott ma
Az érzékeken
Amikor a Hold ernyőjében az éjfél
Egybefonta a lélegzeteket
Az éjjeli pillangó tánca
Véget vetett a várakozásoknak

(Fordította: Dabi István)

* Izabela Zubko lengyel költő, 1974-ben született. A krakkói Jagelló Egyetemen tanult lengyel nyelvet és irodalmat. Szinte minden folyóiratban – és külföldön is – jelennek meg versei. Több antológiában is szerepel, különböző irodalmi díjakat kapott.